

Sygn. akt II C 92/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział II Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Bartłomiej Romanowski

Protokolant : Katarzyna Jackowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 r. w S.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 2 077,44 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt siedem złotych czterdzieści cztery grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od kwoty 1 455,66 zł (tysiąc czterysta pięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt sześć groszy) od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 178 zł (sto siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów procesu;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz kuratora pozwanego K. H. kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem wynagrodzenia za udział w postępowaniu.

Sygn. akt: II C 92/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu w dniu 29 kwietnia 2015 r. w postępowaniu uproszczonym powód (...) Bank (...) S.A. we W. zażądał zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego M. G. kwoty 2.077,44 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1.455,66 zł liczonymi od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania sądowego uwzględniających kwotę 33,21 zł tytułem opłat notarialnych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 2 grudnia 2012 r. powód udzielił pozwanemu kredytu ratalnego nr (...) w kwocie 2.729,24 zł. Pozwany zobowiązany był do spłaty rat kredytu w kwotach określonych w umowie. Pozwany nie regulował tychże rat pomimo wezwań do zapłaty i monitów, dlatego całość zadłużenia stała się wymagalna w dniu 2 czerwca 2013 r. Przed skierowaniem sprawy na drogę sądową powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty, jednak pozwany nie spełnił świadczenia. Powód wyjaśnił, że na dochodzoną od niego kwotę składa się:

- należność główna w kwocie 1.455,66 zł,
- odsetki za okres od dnia 2 grudnia 2010 r. do dnia 14 listopada 2013 r. w kwocie 312,11 zł,
- opłaty i prowizje w kwocie 309,67 zł.

Powód wyjaśnił, że dochodzi odsetek umownych od kwoty należności głównej.

W odpowiedzi na pozew z dnia 8 kwietnia 2016 r. kurator procesowy pozwanego wniósł o oddalenie powództwa oraz o przyznanie wynagrodzenia według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 grudnia 2010 r. powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwanym M. G. umowę kredytu ratalnego nr (...) na kwotę 2.729,24 zł. W § 1 pkt 4 zastrzeżono, że przedmiot kredytu zostanie spłacony w 30 ratach miesięcznych płatnych do 2. dnia każdego miesiąca począwszy od dnia 2 listopada 2011 r.

Zgodnie z zawartą umową rzeczywista stopa oprocentowania pożyczki miała być kształtowana według zmiennej stopy procentowej ustalanej w (...) Bank (...) S.A., która w dniu zawarcia umowy wynosiła 21,20% w stosunku rocznym. W umowie zastrzeżono przy tym, że w przypadku niespłacenia raty w terminie (...) Bank (...) S.A. pobiera od klienta odsetki karne, których wysokość w stosunku rocznym jest równa czterokrotności kredytu lombardowego NBP (§1 pkt 5).

M. G. w styczniu 2011 r. przestał uiszczać raty określone w harmonogramie spłaty stanowiącym integralną część umowy.

Dowód:

- umowa kredytu k. 15-18,
- zestawienie wpłat dokonanych przez pozwanego k. 19

W dniu 14 listopada 2013 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku przeciwko M. G.. Na ów dzień zadłużenie pozwanego z tytułu zawartej umowy kredytu wyniosło 2.077,44 zł, w tym 1.455,66 zł tytułem zaległych rat pożyczki, 312,11 zł tytułem zaległych odsetek, 309,67 zł tytułem należnych kosztów. W wymienionym dokumencie wskazano, że wierzycielowi przysługują dalsze odsetki począwszy od dnia następnego po wystawieniu wyciągu z ksiąg banku do dnia zapłaty liczone od kwoty 1.455,66zł w wysokości 16% w stosunku rocznym.

Wobec nieuregulowania ww. należności powód w dalszym ciągu naliczał odsetki karne od przeterminowanego roszczenia.

W piśmie z dnia 26 lutego 2015 r. (...) Bank (...) S.A. wezwał M. G. do uregulowania w nieprzekraczalnym terminie 14 dni zaległości w kwocie 2.589,68 zł, w tym 1.455,66 zł tytułem zaległych rat pożyczki, 588,31 zł tytułem zaległych odsetek, 324,67 zł tytułem opłat i prowizji oraz 221,04 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku k. 20-21,
- wezwanie do zapłaty k. 22,
- dowód doręczenia, k. 23.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Stosownie do treści art. 69 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty

wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Podstawę zobowiązania pozwanego stanowiła umowa kredytu zawarta przez pozwanego z powodem w dniu 2 grudnia 2010 r. Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, a w szczególności ww. umowy kredytu. Pozwany działając przez kuratora procesowego wniósł o oddalenie powództwa, jednak nie sformułował żadnych twierdzeń faktycznych dotyczących okoliczności sprawy.

Zdaniem sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy był wystarczający, aby ustalić odpowiedzialność pozwanego w zakresie wierzytelności wskazanej w pozwie. Po pierwsze do akt sprawy złożono umowę kredytu opatrzoną podpisem pozwanego, której treść potwierdzało zaciągnięcie zobowiązania z tytułu kredytu. Pozwany nie kwestionował też okoliczność, że po uzyskaniu kwoty pożyczki dokonał spłaty jedynie części rat, a następnie zaniechał realizacji swoich obowiązków kontraktowych i doprowadził do powstania zadłużenia. Twierdzenia te obalone zostały wskutek złożenia zestawienia płatności pozwanego, które szczegółowo określa kwoty przez niego wpłacane i daty w których tego dokonywano.

Powód dokładnie wyjaśnił także zasady naliczania odsetek od roszczenia głównego, poparł swe twierdzenia odpowiednim postanowieniem umownym oraz wyciągiem z ksiąg banku. Pozwany zarzucił wprawdzie, że neguje roszczenia powoda co do wysokości i zasady, jednak nie wypełnił tego stanowiska procesowego żadną treścią. Nie przedstawił żadnych zastrzeżeń co do wyliczenia kwoty zaległości, którą powód przedstawił w pismach procesowych i załączonym wyciągu z ksiąg banku. Weryfikacja danych zawartych w tych dokumentach nie budziła zaś żadnych zastrzeżeń sądu. Powód szczegółowo określił bowiem, co składa się na dochodzoną przez niego kwotę, wskazał sposób wyliczenia odsetek, w tym okres i stopę procentową, która nie przekraczała granic określonych umową, ani stopy maksymalnej wyznaczonej czterokrotnością stopy lombardowej NBP.

W tym miejscu należało więc zastrzec, że dla wykazania zasadności żądania zapłaty strona powodowa, jako wierzyciel w zakresie dochodzonego pozvem świadczenia, winna była wskazać, iż pozwany miał obowiązek zapłacić kwotę w oznaczonej wysokości. Ponieważ okoliczności te zostały wykazane, to na stronie pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia, iż doszło do zdarzenia niweczącego obowiązek zwrotu pożyczki. Jeżeli bowiem wierzyciel wykaże istnienie określonego roszczenia, wówczas dłużnik, aby uwolnić się od żądania zapłaty, powinien na zasadzie art. 6 k.c. i 232 kpc, dowieść, że nastąpiło zdarzenie prawne (np. zapłata długu), które spowodowało wygaśnięcie zobowiązania. Faktem prawotwórczym dla powoda jest w tym wypadku istnienie zobowiązania do spełnienia określonego świadczenia, zaś dla pozwanego fakt uiszczenia objętej tym zobowiązaniem sumy w oznaczonym dniu. Pozwany w toku całego procesu nie przedstawił żadnego dowodu dokonania wpłat, które czyniłyby nieskutecznym oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu lub ograniczałyby wysokość długu.

Natomiast podstawę do obciążenia pozwanego dalszymi odsetkami stanowił art. 481 §1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Powód domagał się zasądzenia dalszych odsetek ustawowych liczonych od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia zapłaty. W ocenie sądu powód był uprawniony do uzyskania takiego świadczenia. Z przedłożonego przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 14 listopada 2013 r. oraz z treści pozwu wynika bowiem, że naliczał on dalsze odsetki umowne do dnia wystawienia ww. wyciągu, zaś należne (zgodnie z §1 pkt 5 umowy) odsetki umowne po dniu 14 listopada 2013 r. nie zostały skapitalizowane.

Przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia powyższe ustalenia i rozważania sąd uwzględnił powództwo w całości i orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę

prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zauważyć należało, iż w rozpoznawanej sprawie powód okazał się stroną wygrywającą sprawę w całości. Na poniesione przez niego koszty składała się kwota 30 zł uiszczona przez niego tytułem opłaty od pozwu, kwota 31 zł tytułem uzyskania informacji z (...) MSWiA, zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora procesowego w kwocie 100 zł i kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W punkcie III wyroku sąd przyznał kuratorowi procesowemu pozwanego wynagrodzenie w kwocie 100 zł. Zgodnie z §1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, wysokość wynagrodzenia takiego kuratora nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku, gdy kuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych. Stosownie do §6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 500 zł do 1.500 zł - 180 zł. Mając na względzie powyższe należało przyznać kuratorowi wynagrodzenie za pełnioną funkcję i orzec, jak w punkcie III sentencji.